

DE ITALIAANSE DOCHTER

SORAYA LANE

DE
ITALIAANSE
DOCHTER

DE VERLOREN DOCHTERS 1

Vertaald door Erica Disco

 oceaan

De Italiaanse dochter is deel 1 van de serie *De verloren dochters*

Oorspronkelijke titel *The Lost Daughters – The Italian Daughter*.

Bookouture, imprint of Storyfire Ltd., Londen

© 2022 Soraya Lane

© 2023 Nederlandse vertaling Erica Disco / Uitgeverij Oceaan

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeelden © Yolande de Kort / Trevillion Images; © Potapov Alexander / Shutterstock (witte bloemetjes bovenin); © VICUSCHKA / Shutterstock (gele bloemetjes bovenin)

Foto auteur © Jemima Helmore

NUR 302

ISBN 978 90 468 3053 6

www.oceanboeken.nl

Voor mijn redacteur, Laura Deacon. Bedankt dat je in deze reeks geloofde vanaf het moment dat ik het idee aan je voorlegde. Ik ben je eeuwig dankbaar voor deze kans.

Proloog

Het Comomeer, 1946

ESTEE

Ademloos zag ze dat Felix iets uit de zak van zijn jasje haalde.

‘Estee, ik heb deze ring gekocht op de dag nadat ik je op het podium in La Scala had gezien, jaren geleden,’ zei hij terwijl hij haar het fluwelen doosje voorhield. ‘Jij bent de enige vrouw van wie ik ooit gehouden heb.’

Het liefst zou ze zich vergapen aan de diamant die hij voor haar had uitgekozen, maar in plaats daarvan legde ze haar hand op de zijne, over het doosje heen.

Hij is nog steeds verloofd met een andere vrouw.

‘Nee,’ fluisterde ze. ‘Dit is niet het juiste moment. Ik wil dat je me pas een aanzoek doet als je daar echt vrij in bent.’

Zonder zijn blik van de hare af te wenden liet hij het doosje weer in zijn zak glijden. ‘Mag ik je één ding vragen?’

Ze knikte. ‘Natuurlijk.’

‘Als ik jou eerst had gevraagd, had je dan ja gezegd?’

Plotseling sprongen de tranen haar in de ogen. ‘Ja, Felix. Duizendmaal ja. Jij bent de enige die ik ooit heb gewild.’

1

Londen, heden

Lily duwde de deur van de flat open en sleepte haar koffer en weekendtas achter zich aan naar binnen. ‘Hallo?’ Ze deed de deur met haar voet dicht en zette alles op de grond neer.

Toen er geen reactie kwam, deed ze nog een paar stappen, keek om zich heen en besepte dat alles bij het oude was gebleven in de vier jaar dat ze weg was geweest. Van de crèmekleurige muren tot de donzige kussens op de bank en de vergulde spiegel boven de haard.

Ze bleef staan om naar de talloze fotolijstjes op de schoorsteenmantel te kijken. Op de meeste foto’s prijkte haar eigen stralende glimlach. Ze stak haar hand uit naar een foto van haar vader en streek met haar duim langs zijn gezicht. Toen ze verderging naar de foto van haar moeder, drong het pas tot haar door hoe erg ze haar had gemist.

Ze liep naar de keuken. Instinctief voelde ze aan dat haar moeder niet thuis was; daarvoor hoefde ze niet verder te kijken. Er lag een briefje en ze ging tegen het aanrecht geleund staan om het te lezen.

*Kan niet wachten om je te zien, lieverd, maar ik heb
besloten de komende weken in Italië door te brengen
omdat het daar nu zulk prachtig weer is. Zie ik je daar?
Liefs, mam.*

Lachend legde Lily het briefje neer. Nou ja, zeg, dacht ze. En ik

maar denken dat me een emotioneel weerzien te wachten stond. Mam is gewoon naar Italië gegaan!

Toch kon ze het haar niet kwalijk nemen. Nadat Lily naar het buitenland was verkast had haar moeder zelf een leven moeten opbouwen, en Lily vond het alleen maar fijn dat ze gelukkig was.

Naast het broodrooster zag ze een stapel ongeopende brieven liggen en ze pakte ze op, in de verwachting dat ze voor haar zouden zijn. Een paar waren aan haar moeder geadresseerd, maar de envelop onder op de stapel trok haar aandacht.

Die was namelijk gericht aan de erven van Patricia Rhodes.

Lily draaide de envelop om. Als deze brief bestemd was voor de erfgenamen van haar oma, waarom had haar moeder hem dan niet opengemaakt? Ze liet haar nagel onder het officiële zegel van een advocatenfirma glijden en besloot een kijkje te nemen, ook al begon de jetlag haar parten te spelen nadat ze tweeëntwintig uur onderweg was geweest. Waar zij had gewoond was het nu bijna middernacht, geen wonder dat ze zo moe was.

Aan de erven van Patricia Rhodes.

Bij dezen bent u uitgenodigd om op vrijdag 26 augustus om 9.00 uur op het kantoor van Williamson, Clark & Duncan in Paddington te Londen een voorwerp in ontvangst te komen nemen dat aan u is nagelaten. Graag vernemen wij of u deze brief in goede orde ontvangen hebt.

*Met vriendelijke groet,
John Williamson*

Lily wreef in haar ogen en las de woorden nog eens. Haar oma was overleden toen zij nog een tiener was, meer dan tien jaar geleden. Bij het zien van haar naam ging er een huivering door

haar heen. Haar oma was een van de liefste vrouwen die ze gekend had en ze was altijd dol op haar geweest, maar tot haar schande had ze al een hele tijd niet meer aan haar gedacht. En dat terwijl de dood van haar vader haar nog regelmatig bezighield. Ze glimlachte bij de herinnering aan haar bezoeken aan oma. Ze hadden vaak theegedronken in de zon, en Lily had haar al haar puberperikelen toevertrouwd.

Ze pakte haar telefoon en stuurde snel een mailtje naar de jurist om meer informatie te vragen. Er moest een vergissing in het spel zijn. Als de erfenis nog niet was afgewikkeld, dan had ze dat toch wel geweten?

Toen Lily haar ogen opendeed, duurde het even voordat ze wist waar ze was. Het hoge witte plafond kwam haar in eerste instantie niet bekend voor.

Uiteindelijk zwaaide ze haar benen van het bed en haalde haar vingers door haar haar in een poging het te ontwarren. In de kamer was het donker, het enige licht kwam uit de hal waar ze kennelijk de lamp aan had gelaten. Op de wekker zag ze dat het bijna vier uur 's nachts was. Dat betekende dat ze het grootste deel van de dag en de nacht had geslapen, maar ze voelde zich nog duffer dan toen ze naar bed was gegaan.

In de badkamer plensde ze water in haar gezicht en keek ze in de ronde spiegel boven de wastafel. Nu ze geen make-up droeg, zag ze de sproetjes op haar neusbrug en haar wangen, met dank aan de felle zon in Nieuw-Zeeland, waar ze de afgelopen jaren had gewoond en gewerkt. Glimlachend beroerde ze haar huid met haar vingertoppen. Deze nieuwe zomerse look beviel haar wel. In combinatie met haar wilde donkere manen zag ze er eerder uit als een strandtype dan als een stadsmeisje, en ook dat vond ze prettig. Dit was een relaxtere versie van haarzelf, een versie waarnaar ze jarenlang op zoek was geweest. Dat wilde ze vasthouden nu ze weer terug was in Londen.

Ze draaide haar haar in een hoge knot en liep naar de keuken, waar ze haar telefoon op het aanrecht had laten liggen. Toen ze haar e-mails bekeek zag ze er een van een oud-collega, met als bijlage een foto van de wijngaard waar ze had gewerkt. De drui-

ven waren afgedekt met netten en er lag een laagje rijp op het gras. Glimlachend stelde ze zich voor dat ze daar weer was, dat ze zoals elke dag koffie ging halen zodra het restaurant openging en naar de eindeloze rijen met wijnstokken staarde. Ze zuchtte. Misschien had ze beter in Nieuw-Zeeland kunnen blijven en die tijdelijke functie in Italië niet moeten aannemen, maar ze had zichzelf nu eenmaal voorgenomen om zo veel mogelijk ervaring op te doen in verschillende regio's voordat ze zich ergens zou settelen.

Ze ging weer naar haar inbox, speurend naar iets interessants, en zag dat er een reactie was van de advocatenfirma.

Geachte juffrouw MacKenzie,

Dank voor uw bericht. We begrijpen dat ons verzoek aan u wellicht raadselachtig overkomt, maar het lijkt ons het beste om deze kwestie in een persoonlijk gesprek met u of iemand anders uit uw familie toe te lichten. Graag horen wij of u aanwezig kunt zijn bij de afspraak op vrijdag. Zo niet, dan zullen we een andere afspraak voor u inplannen.

Met vriendelijke groet,

John Williamson

Namens de erven van Hope Berenson

Hope Berenson?

Lily pijnigde haar hersens, maar de naam deed geen belletje rinkelen. Was haar moeder hier nou maar, dan kon ze het aan haar vragen. Misschien was het iemand die haar oma nog van vroeger had gekend, iemand die haar in haar testament had opgenomen, zonder te weten dat ze allang niet meer leefde. Lily hoopte maar dat het niet ging om een antiek meubelstuk dat ze na afloop mee naar huis zou moeten sjouwen.

Ze legde haar telefoon neer en besloot koffie te zetten, want ze had dringend behoefte aan cafeïne.

‘Lieverd! Wat fijn om je stem te horen!’

Lily lachte en drukte de telefoon tegen haar oor om het hese stemgeluid van haar moeder beter te kunnen horen. ‘Niet te geloven dat je zomaar naar Italië bent gegaan!’ zei ze. ‘Ik had wel een welkom-thuis-feestje verwacht.’ Ze probeerde niet te teleurgesteld te klinken omdat ze was thuisgekomen in een lege flat. Als haar moeder maar gelukkig was. Hoewel Lily nog niet had kennismemaakt met haar nieuwe partner, leken ze samen een heerlijk leven te hebben.

‘Lieverd, je hebt er een hekel aan om in het middelpunt van de belangstelling te staan, voor jou ga ik echt geen feestje organiseren.’

Daar had ze gelijk in. Lily had een hekel aan aandacht, terwijl haar moeder daar juist voor leefde. Ze had zich altijd afgevraagd of ze juist door haar uitbundige moeder zo timide en introvert was geworden.

‘Wanneer kom je? Zien we je bij het Comomeer?’

‘Ik kom binnenkort. Het lijkt me heerlijk om je weer te zien, al is het misschien maar voor twee nachten.’

‘Geweldig! Ik moet zo ophangen, want we staan op het punt om aan boord te gaan van een luxe jacht om een dagje te varen. Weet je zeker dat je je vlucht niet kunt omboeken zodat je langer bij ons kunt blijven?’

Lily schudde haar hoofd, ook al kon haar moeder dat natuurlijk niet zien. Ze keek ernaar uit om door Italië te reizen. Daar had ze altijd al eens naartoe gewild, maar ze had geen zin in hordes toeristen. Ze kon niet wachten om de cultuur op te snuiven en door de wijngaarden te wandelen, de frisse lucht in te ademen en kennis te maken met de mensen die verantwoordelijk waren voor het oogsten en maken van de wijn. Ze wilde

restaurantjes ontdekken en zich tussen de plaatselijke bevolking begeven op kleine marktjes, niet een van de vele fans aan het Comomeer zijn die een glimp van George Clooney probeerden op te vangen. Grappig genoeg zou haar moeder dat nou juist wél graag doen.

‘Dat gaat niet, want ik moet eerst nog wat dingen afhandelen in Londen, maar ik kan niet wachten om je te zien,’ zei Lily. ‘O, voordat je ophangt, zegt de naam Hope Berenson jou iets?’

‘Nee, waarom?’

‘Er lag hier een brief van een advocaat, geadresseerd aan de erven van oma.’

‘O, dan ben ik zeker vergeten die open te maken. Je weet wat een warhoofd ik ben, schat.’

‘Geeft niks. Ik zoek wel uit waar het over gaat en laat het je nog weten.’

‘*Ciao, bella!*’ zei haar moeder zangerig, voordat ze de verbinding verbrak.

Lily bleef de telefoon nog even vasthouden en zag haar moeder al voor zich in een van haar felgekleurde kaftans, behangen met sieraden, terwijl ze aan boord ging van een prachtige boot. Lily was echt blij voor haar. Ze was een geweldige moeder en had Lily altijd op de eerste plaats gezet. Na het overlijden van haar man had ze alles draaiende gehouden en zich alleen op hun gezinnetje geconcentreerd tot Lily naar de universiteit was gegaan. Maar hoe dankbaar Lily ook was dat haar moeder iemand had leren kennen, ze werd ook nerveus bij de gedachte dat ze kennis zou moeten maken met de eerste man die haar moeders hart na de dood van haar vader had weten te veroveren. ‘Veel plezier,’ zei ze nog tegen de telefoon voordat ze die weglegde en besloot te gaan douchen.

In de badkamer draaide ze de kraan open en wachtte tot de

ruimte gevuld was met stoom. Terwijl ze met haar ogen dicht onder de warme straal ging staan, bleef de naam Hope Berenson maar door haar hoofd spoken.

De afspraak was pas over twee dagen en ze stierf van nieuwsgierigheid.

Lily zat in de wachtruimte van Williamson, Clark & Duncan en deed alsof ze verdiept was in het tijdschrift op haar schoot. Ze keek op toen er een jonge vrouw binnenkwam en op gedempte toon met de receptionist begon te praten.

Voordat de vrouw zich omdraaide, keek Lily weer snel naar het blad, zodat het niet opviel dat ze had zitten staren. Het was haar opgevallen dat er maar één man in de wachtruimte zat. Verder waren er alleen vrouwen van haar leeftijd, die stilletjes in een tijdschrift zaten te bladeren.

Ze keek op haar horloge en ging verzitten, maar op dat moment werd haar aandacht getrokken door een stem.

‘Mag ik even jullie aandacht? Neem me niet kwalijk dat ik jullie als groep toespreek, maar kunnen Lily, Georgia, Claudia, Ella, Blake en Rose alsjeblieft met mij meekomen?’

Lily wisselde een blik uit met een aantal van de andere vrouwen en vroeg zich af wat hier in vredesnaam gaande was. ‘Heb jij enig idee waar dit over gaat?’ fluisterde ze tegen een knappe blonde vrouw die naast haar kwam lopen.

De blondine schudde haar hoofd. ‘Nee, geen idee. Inmiddels begin ik me af te vragen wat ik hier eigenlijk doe.’

‘Volgens mij waren we allemaal gewoon te nieuwsgierig om weg te blijven,’ zei een andere vrouw.

Lily glimlachte naar haar.

‘Misschien zijn we hier wel omdat we een paar miljoen hebben geërfd, of anders staan we misschien op het punt om ont-

voerd te worden. Hoe dan ook denk ik stiekem dat we opgelicht worden.’

Lily lachte. Het leek haar sterk dat ze op een akelige manier aan hun einde zouden komen in dit moderne advocatenkantoor in Paddington, maar sceptisch was ze wel.

Toen ze eindelijk een grote vergaderzaal binnenkwamen, werden ze naar hun zitplaatsen geleid. Aan het hoofd van de tafel nam een goedgeklede man in een grijs kostuum plaats. Links van hem zat een vrouw van halverwege de dertig. Ook zij was keurig uitgedost, in een zijden blouse en een zwarte pantalon met een hoge taille. Haar haar was naar achteren getrokken in een strakke paardenstaart. Ondanks haar elegante voorkomen zag ze er nerveus uit en waren haar ogen groot.

Terwijl Lily ging zitten, deelde de assistent die hen de kamer in had geleid vellen papier uit. Niemand raakte de gebakjes en de koffie in het midden van de tafel aan, zelfs niet toen de assistent zei dat ze gerust iets mochten pakken.

‘Welkom, en bedankt voor jullie komst,’ begon de man, die opstond en naar hen glimlachte. Zijn haar was grijs, een tint lichter dan zijn pak, en toen hij het woord nam leek hij opeens een stuk jonger. ‘Het zal jullie al zijn opgevallen dat jullie hier vandaag met zijn zessen zijn. Hoewel ik besef dat zo’n groepsbespreking hoogst ongebruikelijk is, leek het me in dit geval logisch om jullie allemaal tegelijk uit te nodigen.’

Lily keek hem onderzoekend aan en schraapte haar keel. De verleiding was groot om op te staan en weg te lopen, maar haar nieuwsgierigheid kreeg weer de overhand.

‘Ik ben John Williamson en dit is mijn cliënt, Mia Jones. Het was haar idee om jullie hier vandaag bijeen te roepen, omdat zij de wensen van haar tante, Hope Berenson, uitvoert. Onze firma heeft haar tante jaren geleden ook vertegenwoordigd.’

Lily pakte het papier dat voor haar lag beet en friemelde aan de randjes.

‘Mia, zou jij het verder willen uitleggen?’

De vrouw knikte en stond op. Ze zag er zenuwachtig uit.

Lily leunde achterover om naar haar te luisteren.

‘Ook namens mij bedankt dat jullie vandaag zijn gekomen, en mijn excuses voor mijn rode wangen. Ik ben het niet gewend om zo veel mensen tegelijk toe te spreken.’ Ze glimlachte gespannen. ‘Eerlijk gezegd ben ik de hele ochtend al nerveus.’

Daar moest Lily om glimlachen en het leek wel of iedereen in de kamer een zucht van opluchting slaakte. Na die bekentenis was de sfeer meteen een stuk ongedwongener.

‘Zoals jullie net al hebben gehoord, heette mijn tante Hope Berenson. Ze heeft jarenlang een privétehuis gerund hier in Londen, Hope’s House, voor ongehuwde moeders en hun kinderen. Ze stond bekend om haar discretie en haar vriendelijkheid, iets wat in die tijd niet zo vanzelfsprekend was.’ Met een nerveus lachje keek Mia om zich heen. ‘Jullie vragen je vast af waarom ik dit allemaal vertel, maar geloof me, dat wordt straks duidelijk.’

Lily leunde naar voren. Wat kon haar oma in vredesnaam te maken hebben met Hope House? Voor zover zij wist, had ze maar één kind gehad, Lily’s vader. Had ze in haar jongere jaren misschien nóg een kind op de wereld gezet? Of ging het verband zelfs nog verder terug?

‘Het tehuis staat al jaren leeg, maar binnenkort wordt het gesloopt en komen er nieuwe woningen voor in de plaats. Daarom ben ik er nog één keer een kijkje gaan nemen.’

Lily keek naar de andere vrouwen om de tafel. Die staarden Mia allemaal met gefronste of opgetrokken wenkbrauwen aan, alsof zij er ook niets van begrepen.

‘Wat heeft dat oude huis precies met ons te maken?’ vroeg een jonge vrouw met kastanjebruin haar, die tegenover Lily zat.

‘Sorry, dat had ik natuurlijk meteen moeten zeggen!’ Mia zag er opgelaten uit toen ze naar de andere kant van het vertrek liep.

‘Mijn tante had een grote studeerkamer waar ze dossiers en zo bewaarde. Ik wist nog dat mijn moeder het vloerkleed daar altijd zo mooi vond, dus besloot ik het mee te nemen en te kijken of ik het nog ergens kon gebruiken, omdat het anders weggegooid zou worden. Toen ik het optilde, dacht ik door een kier tussen de vloerplanken iets te zien. Later ben ik teruggegaan om ze los te wrikken en te kijken wat er onder de vloer lag.’

Er ging een huivering door Lily heen en ze slikte moeizaam, benieuwd naar de rest van het verhaal.

Van een tafel achter in de kamer pakte Mia een kistje op. ‘Toen ik de eerste plank optilde, zag ik twee stoffige kistjes staan. Onder de tweede plank stonden er nog meer, allemaal op een rijtje en met een handgeschreven naamkaartje eraan. Ik brandde van nieuwsgierigheid, maar omdat er op elk kistje een naam stond, wist ik dat ik ze niet mocht openmaken.’ Voordat ze verderging, keek ze hen een voor een glimlachend aan. ‘Die kistjes heb ik vandaag meegenomen, om aan jullie te laten zien. Ik kan amper geloven dat jullie hier door mijn nieuwsgierigheid allemaal bij elkaar zijn.’ Voorzichtig zette ze het ene na het andere kistje op tafel.

Lily strekte haar hals uit om ze te kunnen zien. En daar stond het, overduidelijk: *Patricia Rhodes*. Ongelovig keek ze naar Mia. Waarom zou de naam van haar oma op een van die kistjes staan?

De advocaat nam het woord weer. ‘Nadat Mia de kistjes had gevonden, kwam ze ermee naar mij toe en hebben we alle oude dossiers in het kantoor van haar tante uitgeplozen. Ze had alles nauwkeurig bijgehouden en hoewel de informatie in de dossiers vertrouwelijk was, hebben we er in dit geval voor gekozen de namen op de kistjes te zoeken en te kijken of we ze konden teruggeven aan hun rechtmatige eigenaar. Dat zag ik als mijn plicht.’

‘Heb je de kistjes opengemaakt?’ vroeg Lily aan Mia.

‘Nee.’ Mia’s stem werd zachter. ‘Daarom heb ik jullie allemaal gevraagd om vandaag hierheen te komen, zodat jullie zelf kunnen bepalen of jullie ze willen openmaken of niet.’ Haar ogen vulden zich met tranen, die ze bruusk wegveegde. ‘Omdat mijn tante de kistjes al die jaren heeft bewaard, zullen ze wel erg belangrijk voor haar zijn geweest. Alleen begrijp ik niet waarom ze ze niet aan hun rechtmatige eigenaar heeft teruggegeven toen ze nog leefde. Ik vond dat ik het aan haar verplicht was om het op zijn minst te proberen, en nu is het aan jullie of ze verzegeld blijven of niet.’

Lily voelde de overweldigende drang om op te staan en Mia een knuffel te geven, maar het volgende moment rechte de vrouw haar rug en leek haar moment van kwetsbaarheid weer voorbij.

De advocaat leunde met zijn handen op de tafel en stond langzaam op. ‘We weten niet of er door de jaren heen nog meer kistjes zijn geweest. Misschien heeft Hope er om de een of andere reden voor gekozen om deze zeven niet terug te geven, of misschien zijn ze gewoon nooit opgehaald.’

‘Of ze vond, om wat voor reden dan ook, dat de inhoud beter geheim kon blijven,’ vulde Mia aan. ‘In dat geval was het misschien niet de bedoeling dat ik ze zou vinden.’

De advocaat schraapte zijn keel. ‘Wat haar beweegredenen ook geweest mogen zijn, het is mijn taak om de kistjes terug te geven aan hun rechtmatige eigenaren. Of in dit geval aan hun erfgenamen.’

‘En jullie hebben geen idee wat erin zit?’ vroeg een van de andere vrouwen.

‘Nee, geen flauw idee,’ antwoordde Mia.

‘Nou, dit klinkt allemaal bijster interessant, maar ik moet weer aan het werk,’ zei een beeldschone donkerharige vrouw, die het verst bij iedereen vandaan zat. ‘Als jullie me het kistje met de naam Cara Montano erop kunnen geven, dan ga ik weer.’